

landene til at nå de mål, vi ved fælles forhandlinger fastsætter for vor internationale stræben på de arbejdsmæssige og sociale områder. Vi er selv med til at give organisationen kød og blod og til at give den kræfter og styrke til at løse dagens og fremtidens opgaver. Og det er det ønske, jeg har for de kommende arbejdskonferencer, at vi må sætte os selv og dermed ILO i stand til fortsat at nå resultater, som er af betydning ved løsningen af de nære opgaver, men som også rækker frem og udover dagligdagen.

Lad mig derefter benytte anledningen til at lykønske generaldirektøren for den udmærkede rapport, vi er i færd med at diskutere. Der er heri elementer af så vital betydning, at alle lande, udviklede såvel som i udvikling, kan øse heraf.

Jeg vil dog begrænse mig til at anføre nogle betragtninger om beskæftigelse og uddannelse af arbejdskraften.

Det er i generaldirektørens rapport indledningsvis nævnt, at rapporten først og fremmest tager sigte på udviklingslandene. Samtidig gøres der dog opmærksom på, at problemstillingerne kan være aktuelle for alle lande uanset hvilket udviklingstrin, de befinder sig på.

Jeg synes, der er god grund til stærkt at understrege, at de industrialiserede lande til stadighed må revidere og ajourføre de synspunkter, som er gældende i spørgsmål om arbejdskraften. Den industrialiseringsproces, som foregår overalt, er ikke et mål i sig selv, men skal være til gavn ikke alene for virksomhedsejerne, men for alle, der deltager i eller er afhængige af processen, d. v. s. alle samfundets borgere. Fremfor alt er det en given sag, at den direkte implicerede arbejdskraft må have en rimelig andel i de goder, som er en følge af industrialiseringen.

De fornemste mål for arbejdsmarkedspolitikken er at sikre høj og stabil beskæftigelse, øget produktion og en stigende levestandard for befolkningen. Realiseringen af denne målsætning kan trues fra flere sider. Dels kan konjunkturændringer medføre tilbageslag, dels kan ændringer i erhvervslevets struktur og den voldsomt accellererende tekniske udvikling give problemer af en sådan karakter og en sådan størrelsesorden, som vi aldrig tidligere har været stillet overfor.

Arbejdsmarkedsorganerne — såvel de offentlige arbejdsmarkedsmyndigheder som arbejdsmarkedets organisationer — har et meget betydeligt ansvar for, at den arbejdsmarkedspolitik, der føres, tager hensyn til alle de faktorer, som har eller kan få indflydelse på målsætningen.

Det danske samfund har i det sidste tiår været inde i en rivende teknisk udvikling, men har til trods herfor kunnet — bortset fra mindre, sæsonbetonede svingninger — opnå en tilstand af praktisk taget fuld beskæftigelse af hele arbejdsstyrken. De perspektiver, som rulles op for os med en yderligere teknisk udvikling, navnlig på automationens område, har gjort det tydeligt for os, at det er en påtrængende nødvendighed at foretage betydelige investeringer i arbejdskraftens uddannelse.

Det synes at være en almindelig erfaring i de i teknisk henseende mest fremskredne lande, at automatisering af produktionsprocesserne stiller nye krav til arbejdskraftens indsigt og færdigheder, krav som man ikke hidtil fuldtud har tilgodeset i de traditionelle uddannelser. Samtidig forudsiger man, at en stadig mindre del af den samlede arbejdsstyrke vil blive beskæftiget i den direkte produktion og en stigende del inden for handel, administration og servicebetonede områder. En sådan udvikling vil kræve etablering af nye grundlæggende uddannelser og muligheder for hurtig omstilling af arbejdskraften til udførelse af de arbejdsfunktioner, der er nødvendige som følge af de nyeste tekniske fremskridt. Vi må regne med, at behovet for u-uddannet, ikke-faglært arbejdskraft vil formindskes betydeligt, samt at kravene til den uddannede arbejdskraft vil forøges.

Uanset at de tekniske fremskridt endnu ikke har nået os med fuld styrke, er vi i Danmark begyndt at forberede os på en sådan udvikling. I 1960 gennemførtes således en lovgivning om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere. Der er oprettet et særligt uddannelsesråd bestående af repræsentanter for de ikke-faglærtes organisationer og arbejdsgivere, og dette råd skal sammen med udvalget, der nedsættes af de enkelte brancher, tilvejebringe og ajourføre uddannelsesforanstaltninger, som til enhver tid svarer til den tekniske udvikling og forholdene på arbejds-